

L'escaqueig de baixar a esmorzar

«Jalar, jalar i jalar. Hi ha persones que sembla que vagin a treballar només amb la il·lusió de poder baixar a esmorzar»

Un esmorzar en un bar | Adrià Costa

Fa temps que em pregunto què seria de moltes empreses públiques i privades si al seu conveni laboral no s'hi incloguessin els trenta minuts per sortir a esmorzar. Una hecatombe? Un curtcircuit catastròfic en els guanys dels sindicats? No és aquest tema -els sindicats- una qüestió per frivoltzar en excés. Poques susceptibilitats són més sensibles que les seves i trivialitzar les conquestes laborals que tanta suor han generat seria a més a més d'injust, molt mesquí.

Però com a observador malaltís de la meua ciutat i periodista *freelance* sense horaris d'oficina per complir no puc evitar fixar-me en aquesta mena de realitats quotidianes: els bars plens a cap a quarts d'onze de persones engolint compulsivament cafès amb llet, croissants i entrepans de fuet.

Molts grups d'executius, homes amb americana i corbata, dones amb vestit jaqueta. Trepitgen fort, tenen moltes responsabilitats, van ultra estressats, saben de què va el món millor que ningú. Necessiten mitja hora -com a mínim- per anar a esmorzar. No fos cas. El paradigma és La Flauta del carrer Balmes tocant a la Diagonal. Segons l'humor que tinguis pots sortir d'allà amb ganes d'emular Bud Spencer i Terence Hill. Despertem el *hater* que portes dins.

Donar mitja hora per esmorzar als treballadors d'una fàbrica, amb jornades laborals reiteratives i monòtones, fins i tot dures. O als que baixen cada dia a la mina o a l'obrer que sua de valent o a l'escombriaire que vetlla perquè el teu entorn estigui net i agradable. Raonable,

necessari. Però aquests assalariats de 3000 euros nets al mes en amunt que vinguin esmorzats de casa. Rancúnia? Superioritat moral? El que vulgueu.

Un bar fa ofertes d'esmorzars Foto: Adrià Costa

Penses també en la quantitat de persones que no poden aixecar la vista de l'ordinador. En els que cobren per hora treballada. En els que si no produeixen, no facturen. En els autònoms amb l'aigua al coll. Van a esmorzar aquests? La famosa teoria del "vuelva usted mañana", la dinàmica funcional de l'"ui, ara no, que he de sortir a esmorzar", del "sempre s'ha fet així", del "kit kat", dels vint minuts "per desconnectar", del "baixo a fer el cigarro" un cop cada hora i quart. Les dinàmiques, els usos i costums dels qui estan molt ben acostumats i el del ?jo sense el cafetó de mig matí no són persona?.

L'esmorzar, sí, el primer pecat capital. La incapacitat de resistir-nos davant d'un mini de fuet o un bikini ben parit. O d'un cafè americà fumejant i un briox de pernil dolç i formatge. "Perdona, quin és avui l'entrepà del dia?". Llonganissa o sobrassada? "Un de truiteta a la francesa però poc feta eh? És que a mi m'agrada així". "Has vist, avui no m'han posat la galeteta de cortesia amb el cafè amb llet? Deu ser nova aquesta cambrera".

Jalar, jalar i jalar. Hi ha persones que sembla que vagin a treballar només amb la il·lusió de poder baixar a esmorzar. Com aquelles que identifiquen el sentit de la vida en posar-se les ulleres de sol el diumenge i sortir a fer el vermutet.

Sempre he associat el ?baixem a esmorzar? amb els paletes que t'estan fent la cuina o el bany nous. És com una tradició no escrita, una personalitat que ve de fàbrica i que s'assumeix, és clar, qui som nosaltres per contradir els ets i els ets d'un gremi, d'un ofici tan imprescindible com el del manobre, el coneixedor dels encofrats, els falsos sostres, la fusteria d'alumini i el soldatge

de les bigues. Però que un directiu de banca s'escaquegi a esmorzar amb la seva colla de càrrecs entremitjos perquè hi tenen "tot el dret"? Va home va!

- "Baixo a esmorzar!"

- "No cal que tornis!"